

ма войска да имъ проводи, та трѣбова сами да се бранетъ, ако би да се нападнатъ. Селанети казоватъ, че това имало писано въ писмото на нашата, а Турцити отричатъ това нѣшто.

Въ това врѣме, задъ планината се показаха баши-бозуцити и се испрѣчиха прѣдъ селото и главатарътъ имъ Ахмедъ-ага отъ Тѣмрашъ, проводи Дели-Хасана и мнозина отъ своити люде въ селото съ заповѣдь да пригответъ всичко за него и за дружината му, който идѣше съ една чета баши-бозуци да ги покровителствова. Перушгичане му отговорили, че не искатъ неговото покровителство и че тии са готови сами да се покровителствоятъ. Проводенити баши-бозуци нерачиха да занесатъ тоа отговоръ на главатарътъ си; едно караніе се подкачи, въ което пратеницити се хванатъ отъ селанети. Не се знае наздраво, да ли ги убиха обрѣжени, или по-послѣ; нѣ явно је, че Перушгичане бѣха насѣкани отъ расказването го за баши-бозушкити дѣла, отъ човѣцити, што се бѣха спасили отъ другити села, нападнати отъ тиа баши-бозуци, бѣха се спасили въ Перушгица.

Рангелъ се проводи третий пѣтъ въ Пловдивъ да раскаже всичко, што стана на управителътъ и, че селанети са въ голѣма опасност. Кога тръгноваше за Пловдивъ, той зе съ себе си дѣштера си, когато бѣше твърдѣ болна, подъ прѣдлогъ, че иска да ја покаже на докторити. Него тосъ часъ го хванаха и хвърлиха въ затворъ, дѣто се намира дори и до днесъ, както ми казаха Турцити, зашто го не је извѣстилъ на правителството за смъртъта на двамата помаци и послѣ, че прѣнеслѣ баруть и куршуми за Перушгичане. Българети казоватъ отъ своа страна, че Турцити го държатъ, зашто го искатъ да въпрепетствоятъ да не докаже той, че Перушгичане са приели съвѣтъ отъ Азисъ-паша да се бранетъ сами.

Баши-бозуцити, които се показаха предъ Перушгица, по-напрѣдъ се опитаха да влѣзатъ въ грѣцкото село Станимака (1000 къшти грѣцки 800 български и 80 турски). Грѣцити отъ това село съ влиянието на тѣхнити съотечественици въ Пловдивъ, зеа изволение да иматъ орѣжне, и имъ се проводи едно количество баруть и куршуми изъ Пловдивъ. И така тии бѣха въ състояние да се бранетъ сами и това је слѣдствие на бързити прѣдставления на грѣцкии вице-консулъ, който зе врѣзъ себе си отговорностъта да имъ се изволи да се бранетъ сами и направи нашата отговоренъ за всичкити нападения. Тѣмъ до една извѣстна степенъ имъ помогна Хаджи-Хамидъ, мюдюринътъ, благодарение на добрата му волна, селото се спаси. Той сполучи да отдалечи Турцити, които искаха да наклевететъ (компромитиратъ) християнети, та бѣха сполучили прѣзъ ноштъта да се вмѣкнатъ въ црѣвката и се опитваха да стоваретъ тамъ баруть.

Тиа помаци и баши-бозуцити, като неможаха да влѣзатъ въ Станимака, отидоа въ българското село Дѣсково, коѣто изгориха до основание и отъ тамъ въ Аворово, коѣто оплѣниха и убиха едно.

Кога дойдоа въ Перушгица, събраха се съ тѣхъ помацити отъ Устина и отъ нѣкои други села. Прѣди да нападнатъ на Перушгица, тии разграбиха и изгориха манастирътъ св. Тодоръ, построенъ на една близна височина, както и манастирети св. Богородица и св. Врачъ, близу до Кричимъ.

Близу до 6—700 Перушгичане побѣгнаха въ Пловдивъ, а останалити се рѣшиха да се бранетъ. Съ таа цѣль, тии занесоа вода и нѣшто за надене въ училиштето и въ двѣтъ црѣкви и захванаха отбрани-